

privezanom oko pojasa, tabala je gore-dole između korisa i konopca za rublje, prikačujući štipaljka niz četvrtastih belih predmeta, koje Winston prepoznade kao pelene. Kad god joj usta nisu bila zapušena štipaljka, pevala je snažnim kontraaltom:

Beše to kratka ljubav bez nade
Što prođe brzo k'o aprilski dan,
Al' od nežnih reči i misli o sreći
U srcu večno ostade san.

Ta melodija je već nekoliko nedelja proganjala London. Bila je to jedna od bezbroj sličnih pesama koje je za prole puštala u promet jedna podsekcija muzičkog odeljenja u Ministarstvu istine. Tekstovi su bili sastavljeni bez ikakve ljudske intervencije, na aparatu zvanom versifikator. No žena je pevala tako melodično da je od inače odvratne besmislice postajala skoro prijatna muzika. Vinstone je čuo ženinu pesmu, struganje njenih cipela po pločama dvorišta, dečje uzvike sa ulice i, odnekud veoma daleko, slabu buku saobraćaja, a soba se ipak činila čudno tiha, zato što nije bilo telekrana.

Ludost, ludost, ludost! ponovo pomisli on. Nezamislivo je bilo da će moći dolaziti u ovu sobu duže od nekoliko nedelja a da ih policija ne uhvati. No pomisao o skrovištu koje će biti samo njihovo, blizu, i između četiri zida, predstavljala je preveliko iskušenje za oboje. Neko vreme posle sastanka u zvoniku, bilo im je postalo nemoguće da se nađu. Zbog Nedelje mržnje koja je predstojala, radno vreme je bilo drastično produženo. Do Nedelje je preostajalo više od mesec dana, ali su obimne, komplikovane pripreme svakome zadavale naknadni posao.

Najzad im je oboma pošlo za rukom da izrade slobodno popodne u isti dan. Bili su se dogovorili da odu na onaj isti proplanak. Veče pre toga videli su se za trenutak na ulici. Dok su se kao slučajno približavali jedno drugom u gomili, Winston skoro da je i nije gledao; no jedan kratak pogled mu je bio dovoljan da primeti da je bleđa nego obično.

"Propala stvar", promrmljala je ona čim je ocenila da je sigurno govoriti. "Mislim, za sutra."
"Šta?"

"Sutra popodne. Ne mogu da dođem."

"Zašto?"

"Ono redovno. Ovog meseca sam dobila nešto ranije."

Za trenutak je bio van sebe od besa. Tokom onih mesec dana koliko ju je poznavao, priroda njegove želje za njom bila se izmenila. U početku je tu bilo vrlo malo istinske čulnosti.

Njihovo prvo seksualno opštenje bilo je samo čin volje. No posle drugog stvari su se izmenile. Miris njene kose, ukus njenih usta, dodir njene kože kao da su se uvukli u njega, ili u vazduh koji ga je okružavao. Ona mu beše postala fizička potreba, nešto što nije samo želeo, nego na šta je smatrao da ima i pravo. Kad mu je rekla da ne može doći, u njemu se rodilo osećanje kao da mu je podvalila. No upravo ih je u tom trenutku gomila gurnula jedno uz drugo, i ruke su im se slučajno srele. Ona mu nakratko steže vrhove prstiju, pokretom koji nije budio želju, nego ljubav. Palo mu je na pamet da je, kad se sa ženom živi zajedno, razočaranje ovakve vrste prirodan i redovan događaj; i obuze ga duboka nežnost, kakvu prema njoj dotle još nije osetio. Poželeo je da su njih dvoje par koji za sobom ima deset godina braka. Poželeo je da mogu hodati ulicama, ali otvoreno i bez straha, razgovarati o nevažnim stvarima i kupovati sitnice za domaćinstvo. Poželeo je, najviše od svega, da mogu imati neko mesto gde mogu biti sami a da se ne oseću obaveznim da spavaju zajedno svaki put kad se nađu. Ne tog trenutka, ali sutradan, pala mu je na pamet misao da iznajmi sobu kod Čeringtona. Kad je to predložio Džuliji, ona se složila neočekivano spremno. Oboje su znali da je to ludilo, svesno približavanje grobu. Dok je sedeo na ivici kreveta čekajući je, on ponovo pomisli o podrumima Ministarstva ljubavi. Čudno, pomisli on, kako se predodređeni